

[Ch. Petersen.]

Jeg har liggende for mig et Eksempplar af „Love for Vestsjællands Roedyrkerforening“, og jeg vil gerne citere nogle faa Linier af, hvad der staar i denne Vedtægts § 4. Det hedder her:

„Bestyrelsen skal ved Forhandling med Fabrikkens Ledelse afslutte Kontrakter, der sikrer Dyrkerne det mest mulige. Ingen Medlemmer af Foreningen maa paa egen Haand forny eller afslutte Kontrakter med Sukkerfabrikken „Vestsjælland“. Overtrædelse heraf medfører en Bøde af 100 Kr. pr. Td. Land tegnet Sukkerroer. Dog kan Bestyrelsen under ganske særlige Omstændigheder nedsætte eller eftergive den ifaldne Bøde. Kan Overenskomst ikke opnaas med Fabrikken, indkaldes til ekstraordinær Generalforsamling.“

Ja, Landbrugerne forstaar udmærket at beskytte deres Interesser, og de viger saamænd ikke tilbage for Tvangsforanstaltninger, naar de finder det paakrævet. Det mener jeg den citerede Vedtægtsbestemmelse er et udmærket Bevis for.

Det foreliggende Lovforslag vil, hvis det gennemføres, skabe en Klasselov af den mest utiltalende Art. Utiltalende, fordi den vender sig mod alle Smaafolk i Landet: mod Arbejderne, mod alle Smaamestre, Landhaandværkere o s. v. En saadan Lov vil efter min Mening blive en Skamplet, og jeg vil haabe og ønske, at den, hvis den virkelig skulde blive gennemført, maa faa en meget kort Levetid. Jeg har vel hørt, at man fra konservativ og ogsaa fra Venstres Side har gjort gældende, at vi skal have mere af samme Slags. Jeg er nu ikke saa urolig i den Henseende — der er jo et gammelt Ordsprog, som siger, at strenge Herrer regerer sjældent ret længe, og jeg er ikke saa ganske sikker paa, at de Partier, der i Øjeblikket føler sig stærke nok til at paatvinge Arbejderne og deres Organisationer en Lov af den Beskaffenhed, vil faa Tid og Lejlighed til at gennemføre synderligt mere af samme Art. Selv om der er stillet flere Forslag af den Art i Udsigt, tror jeg derfor ikke, der er saa megen Grund for os til at være ængstelige.

Jeg vil sluttelig udtale som mit Haab og Ønske, at det maa lykkes i det Udvalg, som antagelig vil blive nedsat, at komme til en bedre og navnlig klarere Affattelse af det foreliggende Lovforslag, for saa vidt det skal føres igennem dette høje Ting.

Schovelin: Jeg hørte med Tilfredsstillelse, at den ærede sidste Taler (Ch.

Petersen) mindede om det gamle Ord, at strenge Herrer regerer kun stakket. Deri maa vel ligge en Trøst for de Enkeltmænd, som foretrækker at gaa deres egne Veje i Stedet for Organisationens, men det kunde dog maaske være godt, at de fik nogen Hjælp dertil, og denne Hjælp er det netop, dette Lovforslag vil række dem.

Naar jeg har bedt om Ordet, er det først og fremmest for at protestere mod en Udtalelse, som i Forgaars ved Slutningen af Mødet faldt fra det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds (Ludvig Christensen). Han søgte nemlig at lægge mig noget i Munden, som jeg ikke har sagt, og som jeg ifølge hele mit Standpunkt ikke kunde have sagt, nemlig dette, at nu skulde Fagforeningerne „knægtes“; det skulde være Meningen med Loven: „Nu skulde Fagforeningerne knægtes“. Men det har jeg ikke sagt, og jeg protesterer imod, at man lægger mig dette i Munden. Jeg har mit Liv igennem haft den store Tilfredsstillelse, at naar jeg er blevet angrebet fra Socialdemokratiets Side, har det aldrig været for noget, som jeg virkelig har sagt, men man har først lagt mig en eller anden Anskuelse i Munden, som passede, saaledes at man kunde angribe mig eller forarges over den, og saa har man angrebet den. Paa samme Maade i dette Tilfælde. Jeg har kun talt om Fagforeningernes og hovedet Organisationernes *Overgreb* — deres *Overgreb*. Det er noget helt andet end at ville „knægte Fagforeningerne“. Jeg brugte udtrykkelig disse Ord: „Det, man tilsigter, er noget, man fra konservativ Side kun kan billige: at beskytte Næringsfriheden og at værgе den mod *Overgreb*“ — altsaa: mod *Overgreb*! Man vil her give Domstolene et Vaaben i Hænde mod Arbejderorganisationernes *Overgreb*, og dette Vaaben er kun rettet mod dem, der, om jeg saa maa sige, allerede paa Forhaand føler sig truffet. Naar man ikke vil boykotte, ikke tænker paa at boykotte, vil man heller ikke falde ind under denne Lov og ikke blive generet af den. Det ærede 9de Medlem for 1ste Kreds brugte herom et højt ejendommeligt Udtryk. Han sagde, at nu vil man gennemføre denne Lov og skabe Sikkerhed for, at Enkeltmænd skal have Lov til at gaa sine egne Veje, „uden at de“ — nu citerer jeg — „uden at de“, det vil sige Arbejderorganisationerne, „som de falder i Ryggen“ — det sidste „de“ er disse Enkeltmænd, som ønsker at gaa deres egne Veje, og at „falde i Ryggen“ er det socialdemokratiske Udtryk for, at de vil gaa deres egne Veje, at de